

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/18019 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 1 oktober 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 oktober 2007, verzonden op 3 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

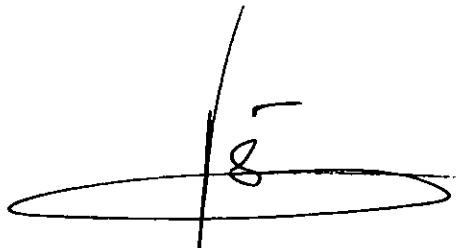
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 november 2007

154.

Verzonden: 26 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/18019

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 1 oktober 2007

inzake

geboren op
van Chinese nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. H.C. van Asperen,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. J.H.M. Post.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 2 april 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser op 26 april 2007 beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 28 september 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 2 april 2007 in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser het volgende aangevoerd. Eiser komt uit een arm gezin. Zijn vader was ziekelijk en zijn moeder moest geld lenen om rond te kunnen komen. Op een februari 1990 kwamen twee mannen aan de deur die geld terug wilden hebben. Eiser en zijn moeder werden geslagen en hij heeft toen één van deze mannen met een fles op zijn hoofd geslagen omdat deze persoon zijn moeder had geslagen en op de grond had geduwd. De man bloedde heel erg en eiser is uit angst weggelopen. Van zijn

moeder heeft eiser gehoord dat het een politieagent was en dat deze agent aan de gevolgen van de klap met de fles is overleden. Eind februari 1990 is hij per bus naar het vliegveld van [naam] genaamd, gegaan samen met zijn oom. Vervolgens zijn zij naar [naam] gevlogen. Na een nacht in een hotel te hebben verbleven is eiser met zijn oom vanaf het vliegveld van [naam] per vliegtuig naar Rusland gereisd. Vanuit Rusland zijn zij per trein via Tsjechië en Duitsland naar Nederland gereisd. Hij is in maart 1990 in Nederland aangekomen en heeft in restaurants in Rotterdam en Schiedam gewerkt. Eiser had angst om direct na zijn aankomst in Nederland asiel aan te vragen vanwege de vrees voor terugkeer. Daarom heeft hij gewacht. Momenteel ziet eiser geen andere mogelijkheid meer en heeft hij besloten asiel aan te vragen.

3. De rechtbank overweegt als volgt.

4. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

5. Niet wordt betwist tussen partijen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, c, d, e en f, van de Vw 2000. Enkel is dus in geschil of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

6. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder c, f en k, van artikel 31 van de Vw 2000.

7. Volgens vaste jurisprudentie van de ABRS behoort de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die vaststelling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. De rechtbank dient zich dan ook bij haar oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een vreemdeling te beperken tot het oordeel of verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.

8. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede de omstandigheid betrokken, dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij hij zich onverwijld onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst.

9. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder eiser in de eerste plaats in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij zich niet onverwijld heeft gemeld bij de Nederlandse autoriteiten. Immers, in casu is gebleken dat eiser in 1990 Nederland is ingereisd zonder in het bezit te zijn van een geldig document voor grensoverschrijding en dat hij eerst op 31 oktober 2006 – toen hij voor de derde keer werd aangehouden wegens illegaal verblijf – heeft aangegeven dat hij een asielaanvraag wenste in te dienen. Daarnaast heeft

eiser geen verschoonbare reden aangevoerd voor de omstandigheid dat hij zich niet onverwijld heeft gemeld. De verklaring van eiser dat hij, toen hij Nederland in 1990 inreisde, jong en bang was en nergens verstand van had, kan volgens verweerder niet als verschoonbaar worden aangemerkt. Evenmin is verschoonbaar dat hij na aankomst in Nederland jarenlang afhankelijk is gebleven van zijn oom en niet in de positie was om zelfstandig een beslissing over wel of niet aanmelden te nemen. Immers, van een vreemdeling die zich beroept op het Vluchtelingenverdrag mag worden verwacht dat hij zich onverwijld meldt in het land waar hij de bescherming hiervan inroept. Nu eiser na binnenkomst niet zo spoedig mogelijk de bescherming van de Nederlandse autoriteiten heeft ingeroepen bestaat bij verweerder het vermoeden dat zijn inreis niet werd ingegeven door asielrelevante redenen. Bovendien roept de omstandigheid dat eiser eerst nadat hij is aangetroffen als illegale vreemdeling in Nederland om asiel heeft verzocht ernstige twijfels op omtrent de betrouwbaarheid van de door hem afgelegde verklaringen, aldus verweerder.

10. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede de omstandigheid betrokken, dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

11. Uit voornoemde vaste jurisprudentie van de ABRS blijkt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van documenten zal echter blijkens hoofdstuk C1/5.8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

12. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit en nationaliteit te kunnen vaststellen. Eiser heeft verklaard dat hij in het bezit was van een hukou, maar hij heeft deze niet meegenomen omdat zijn oom alles regelde, hij een niet-officiële reis maakte en omdat hij bang was om teruggestuurd te worden. De reden welke is aangevoerd voor het feit dat eiser geen enkel document met betrekking tot zijn identiteit of nationaliteit heeft overgelegd, wordt door verweerder als volstrekt onvoldoende van de hand gewezen. Immers, de verklaring van eiser dat hij niet geregistreerd staat in de hukou en dat hij uitgeschreven is uit het register omdat hij al een tijdje weg is uit China en die registers om de vijf jaar ververs worden, is in strijd met de informatie uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 31 mei 2006 inzake China (DPV/AM-897462), waaruit blijkt dat personen die permanent naar het buitenland zijn verhuisd hun hukou-inschrijving behouden, wat recht geeft op basisvoorzieningen in de plaats van herkomst in China. Weliswaar volgt uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 20 juni 2005 (DPV/AM-877726) dat uit ervaring blijkt dat inwoners van met name Wencheng, provincie Zhejiang, worden uitgeschreven uit de hukou wanneer zij langer dan drie jaar weg zijn, maar ook blijkt uit dit ambtsbericht dat pas wanneer men zich officieel laat uitschrijven de hukou wordt opgeheven. Aldus heeft eiser naar de mening van verweerder niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van nationaliteits- en identiteitspapieren die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn

asielaanvraag niet aan hem is toe te rekenen, zodat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

13. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

14. De rechtbank overweegt voorts ten aanzien van het standpunt van verweerder dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde in de zin van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 als volgt.

15. Ingevolge paragraaf C4/3.11 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) wordt de aanvraag afgewezen indien de vreemdeling ter zake van een misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard, of er sprake is van een veroordeling of oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, een taakstraf of een onvoorwaardelijke geldboete. De veroordeling hoeft niet onherroepelijk te zijn geworden.

16. Blijkens informatie uit Justitieel Documentatieregister van 1 februari 2007 is eiser bij uitspraak van de politierechter te Breda van 22 oktober 2003 onherroepelijk veroordeeld tot € 150,00 geldboete subsidiair drie dagen hechtenis vanwege het opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort vernielen. Derhalve vormt eiser een gevaar voor de openbare orde.

17. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich gelet op het voorgaande op het standpunt kunnen stellen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde en het bepaalde in artikel 31, het tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 aan eiser kunnen tegenwerpen. Ten aanzien van de stelling van eiser dat vanwege zijn geringe strafblad artikel 31, het tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 niet in redelijkheid kan worden tegengeworpen, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat in paragraaf C4/3.11 van de Vc 2000 wordt toegelicht wanneer geoordeeld kan worden dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. Zo volgt uit paragraaf C4/3.11.2 van de Vc 2000 dat voor de beoordeling van de verblijfsaanspraken een individuele belangenafweging, gericht op het misdrijf en de beoordeling daarvan, niet nodig is. Slechts indien de asielzoeker bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (Awb) stelt en aannemelijk maakt, is er reden om af te wijken van dit beleid. Deze bijzondere omstandigheden kunnen geen verband houden met het gepleegde misdrijf of de beoordeling ervan. Die afweging heeft reeds plaatsgevonden in het kader van de strafrechtelijke vervolging. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid geen bijzondere omstandigheden aanwezig heeft geacht in vorenbedoelde zin.

18. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder c, f en k, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de ABRS dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

19. Volgens vaste jurisprudentie van de ABRS van 11 februari 2005 (JV 2005/152), 23 juni 2005 (JV 2005/315) en 19 december 2005 (200507012/1)) omvat de beoordeling van

de geloofwaardigheid van een asielrelaas zowel de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten als de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer aan behandeling te wachten staat.

20. Verweerder heeft zich voorts in dit kader op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. Daartoe acht verweerder redengevend dat de verklaringen van eiser op essentiële punten vaag zijn en hij het verloop van gebeurtenissen enkel van niet-objectieve derden heeft vernomen. Zo heeft eiser verklaard dat zijn moeder vaak geld leende maar weet hij geen namen te noemen van mensen van wie ze geld leende of van hoeveel mensen zij geld leende. Evenmin weet hij hoe de politieagent heette van wie zijn moeder geld zou lenen. Ook weet eiser niet hoe de andere agent heet die in 1990 bij hen aan de deur kwam, noch of hij in staat van beschuldiging is gesteld. Naar de mening van verweerder kan op grond hiervan geen duidelijk beeld gevormd worden van de problemen van eiser, zodat zijn verklaringen als vaag bestempeld kunnen worden. Voorts acht verweerder van belang dat eiser de informatie over (het verloop van) de gebeurtenissen enkel van derden heeft vernomen, te weten zijn moeder en oom. De moeder en oom van eiser zijn geen objectief verifieerbare bronnen. Daarbij waren de personen die aan de deur kwamen niet in uniform en heeft hij van zijn moeder gehoord dat het agenten waren. Eiser weet niet hoe zijn moeder dit weet. Verder heeft zijn moeder tegen zijn oom gezegd dat de man die door eiser met een fles op zijn hoofd is geslagen naar het ziekenhuis is gegaan. Tevens heeft eiser via zijn moeder vernomen dat de familie van de twee mannen en mensen van het politiebureau bij hem thuis op zoek naar hem zouden zijn geweest. Toen hij reeds in Nederland was, heeft eiser van zijn oom gehoord dat de man was overleden. Zijn oom zou dit eveneens van de moeder van eiser hebben gehoord die het weer van lokale mensen gehoord zou hebben. Eiser stelt er zeker van te zijn dat de dood van de man het gevolg was van de klap met de fles die hij hem heeft gegeven, omdat het niet toevallig kan zijn dat hij wegens een andere reden is overleden, maar dit kan verweerder – in het licht van zijn vage verklaringen die deels gebaseerd zijn op verklaringen van derden – niet overtuigen.

21. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om tot de conclusie te komen dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. De rechtbank acht hierbij van belang dat eiser in beroep zijn stellingen in dit kader niet nader heeft onderbouwd, zodat reeds hierom het beroep niet kan slagen. Verder is het asielrelaas van eiser is niet alleen vaag bevonden door verweerder omdat hij geen namen zou kennen maar ook omdat eiser niet weet van hoeveel mensen zijn moeder geld leende en eiser niet weet of hij in staat van beschuldiging is gesteld. Op grond hiervan kan door verweerder geen duidelijk beeld worden gevormd van de problemen van eiser en kunnen zijn verklaringen dan ook in redelijkheid als vaag bestempeld worden. Daarbij is ook van belang dat zijn moeder en oom geen objectief verifieerbare bronnen, zodat aan deze verklaringen van derden voorbij wordt gegaan. Derhalve heeft verweerder op goede gronden overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

22. Tot slot overweegt de rechtbank met betrekking tot het beroep van eiser op het beleid inzake vreemdelingen die buiten hun schuld niet uit Nederland als volgt.

23. Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder w, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan de in artikel 14 van de Vw 2000 bedoelde beperking verband houden met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

24. Op grond van artikel 3.6, aanhef en onder a, van het Vb 2000 kan ambtshalve een verblijfsvergunning regulier worden verleend aan de vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken. Deze bepaling is nader uitgewerkt in hoofdstuk C2/8 van de Vc 2000.

25. Ingevolge het beleid inzake vreemdelingen die buiten hun schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken, zoals neergelegd in paragraaf B14/3 van de Vc 2000, kan de vreemdeling wiens asielaanvraag is afgewezen en die aantoonde dat hij buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

26. Ingevolge paragraaf B14/3.2 van de Vc 2000 dient het begrip buiten hun schuld te worden opgevat als een objectief criterium, hetgeen betekent dat de vreemdeling aan de hand van objectief toetsbare bescheiden moet kunnen aantonen dat de betrokken autoriteiten van het land van herkomst of van het land alwaar de persoon verblijf heeft (gehad), geen toestemming zullen verlenen aan zijn terugkeer. Veelal gaat het hierbij om het verkrijgen van vervangende reisdocumenten waarmee de vreemdeling naar het betreffende land kan reizen en op grond waarvan hij bovendien in beginsel toegang zal krijgen tot het betreffende land. Bij de pogingen om de vereiste medewerking van de betreffende autoriteiten te krijgen, alsmede om in het bezit te komen van de benodigde (vervangende) reisdocumenten, heeft de vreemdeling een eigen verantwoordelijkheid. De vreemdeling komt in aanmerking voor verblijf als cumulatief aan de navolgende voorwaarden wordt voldaan:

- de vreemdeling heeft zelfstandig geprobeerd zijn vertrek te realiseren. Hij heeft zich aantoonbaar gewend tot de vertegenwoordiging van het land of de landen waarvan hij de nationaliteit heeft, dan wel tot het land of de landen waar hij als staatloze vreemdeling eerder zijn gewone verblijfplaats had, en/of tot andere landen waarvan op basis v/h geheel van feiten en omstandigheden kan worden aangenomen dat de vreemdeling aldaar de toegang zal worden verleend; en
- hij heeft zich gewend tot de IOM voor facilitering van zijn vertrek en deze organisatie heeft aangegeven dat zij niet in staat is het vertrek v/d vreemdeling te realiseren vanwege het feit dat de vreemdeling stelt niet te kunnen beschikken over reisdocumenten; en
- hij heeft verzocht om bemiddeling van de DT&V bij het verkrijgen van de benodigde documenten van de autoriteiten van het land waar hij naartoe kan gaan, welke bemiddeling niet het gewenste resultaat heeft gehad; en
- er is sprake van een samenhangend geheel van feiten en omstandigheden op grond waarvan kan worden vastgesteld dat de vreemdeling buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten. Het dient daarbij te gaan om objectieve, verifieerbare feiten en omstandigheden die zien op de persoon van de vreemdeling en die in de eerste plaats zijn onderbouwd met bescheiden; en
- hij verblijft zonder verblijfstitel in Nederland en voldoet niet aan andere voorwaarden voor een verblijfsvergunning.

27. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een reguliere verblijfsvergunning op grond van het staatlozenbeleid, nu hij niet heeft aangetoond te voldoen aan de cumulatieve voorwaarden uit paragraaf C2/8.3 van de Vc 2000. Immers, eiser heeft in de correcties en aanvullingen van 19 februari 2007 verklaard

dat de reden van eisers bezoek aan de Chinese ambassade niet was ingegeven door de wens daadwerkelijk terug te keren. Nu eiser het onderzoek om zijn terugkeer naar China te realiseren frustreert voldoet hij reeds niet aan voornoemde cumulatieve voorwaarden. Daarnaast blijkt ook uit de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Maastricht, van 13 maart 2006 (Awb 06/7555) dat eiser (het onderzoek naar) terugkeer frustreert. Verder is van belang dat deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, bij uitspraak van 28 november 2006 (AWB 06/53575) heeft overwogen dat niet is gebleken van een andere houding van eiser dan wel een nieuwe verklaring omtrent zijn identiteit, zodat hij reeds hierom niet voldoet aan de cumulatief gestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking: verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

28. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder derhalve in redelijkheid besloten eiser niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, juncto artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder w, van het Vb 2000.

29. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

30. Het beroep is derhalve ongegrond.

31. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

32. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvél als rechter in tegenwoordigheid van
mr. B.J. Groothedde als griffier en uitgesproken in het openbaar op 1 oktober 2007.

B.J. Groothedde
Griffier

[Handwritten signature]

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

03 OKT. 2007

Mr P. J. Wapperom
Mr A. W. J. van der Meer
Mr drs C. R. Janzen
Mr J. W. F. Noot
Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
3311 BV Dordrecht
Tel. (078) 639 99 00
Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 OKT 2007 5996-c	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

De Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 31 oktober 2007

Betreft : **Appelschrift**
Inzake : Hoger Beroep
/ Staatssecretaris van Justitie
IND kenmerk : 0308.05.0015
Proc.nr. Rb : 07/18019

Appellant

Naam :
Geboren :
Nationaliteit : Chinese

Gemachtigde : mr. P.J. Wapperom
kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

datum uitspraak : 01-10-2007
datum verzending : -

-2-

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op _____, van Chinese nationaliteit, hierna te noemen "appellant", verblijvende te _____ te dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore van de advocaat mr. P.J. Wapperom, die ten deze door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en die ten deze als gemachtigde voor hem optreedt, zulks met het recht van substitutie.

1. Inleiding

Appellant heeft op 7 november 2007 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29 onder a-, b- danwel c van de vreemdelingenwet.

Tevens is hierbij verzocht om de ambtshalve toets in het kader van het zgn. staatlozenbeleid.

Verweerder heeft op 27 februari 2007 een zgn. kennisgeving van het voornemen uitgebracht.

Zijdens appellant is hierop gereageerd bij zienswijze van 22 maart 2007.

Bij beschikking van 2 april 2007 is de aanvraag afgewezen.

Op 26 april 2007 is per fax bij het CIV te Haarlem een beroepschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Den Bosch op 28 september 2007.

Middels uitspraak van 1 oktober 2007, toegezonden op 3 oktober 2007 heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, het ingediende beroepschrift ongegrond verklaard (produktie 1).

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu hij van mening is dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming. Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek ; belangenafweging

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 13 overwogen:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas."

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.2.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellant is van mening dat de rechtbank heeft miskend dat hij, op het moment dat hij in Nederland aankwam, evident minderjarig was. Immers hij was slechts 15 jaren oud toen hij in Nederland aankwam, nu de situatie in het land van herkomst onhoudbaar was. Zoals appellant reeds heeft verklaard, is hij onder begeleiding van zijn oom naar Nederland gereisd.

Hij kwam dan ook aan in een voor hem vreemd land, alwaar hij niet zelfstandig zich elders had kunnen begeven dan wel tot de Nederlandse autoriteiten had kunnen wenden om asiel aan te vragen.

Hij bevond zich jarenlang in een van zijn oom afhankelijke positie.

De rechtbank heeft miskend dat deze aspecten door verweerder niet zijn betrokken in de besluitvorming.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd."

2.2.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2, 2.2.2. en 2.3.2. is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Den Bosch niet in stand blijven;

Appellant verzoekt u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het hoger beroep grondig te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog grondig te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom